

Αδημοσίευτα ποιήματα του Χρήστου Νιάρου .

Παλινδρομήσεις των μέσων μεταφοράς .

Του Χρήστου Νιάρου .
Οι μέρες συρρικνωμένα βαγόνια τρένων ,
διαδρομές υπέρ ηχητικών αεροπλάνων οι νύχτες της λήθης ,και το
φεγγάρι ο τελικός προορισμός των βηματισμών μας.
Ετσι γνωρίζουμε και την πόλη καλύτερα και οι αλήθειες της στιγμής
που κάνουν παλινδρομήσεις από δωμάτιο σε δωμάτιο,
στους καθρεφτισμούς του ιδρώτα μας τα αφηρημένα λόγια των
ονείρων ,
δίνουν ιδιαίτερη προσοχή στα εύθραυστα του χρόνου σημεία .
Με λεπτομέρειες και συνταγολόγια ,
νύχτες που διανυκτερεύουν με το φως του διαδρόμου απογειώσεις
και αποχαιρετισμοί μας γίνονται ένα
στην άκρη των ματιών μας τα κύματά τους ηρεμούν ,
βουτιές καλοκαιριού και τα καράβια της γραμμής λικνίζονται στο
βάθος ,
μπορεί και των νεόπλουτων καράβια ,
είπες και έδειχνες το άγνωστο του ορίζοντα με τα δάχτυλα ,
και εκεί που μας βγάζει η στιγμή τους,
το τέλος του ταξιδιού δεν πιάνει λιμάνι .
Μια ακόμη παλινδρόμηση με μεταφορές και παρομοιώσεις μένει
στα χαρτιά και στις φωτογραφίες τις τόσο αναμνηστικές ,
κάρτ ποστάλ και μυρουδιές ακόμη ταξιδευούν .
Με ωτοστόπ ταξιδέψαμε ,
κανένα ταξί δεν μας περίμενε στην εξώπορτα και συνεχίζαμε το ίδιο
και πίσω από τις κουρτίνες των λίγων τετραγωνικών μας ,
όρθιοι και καθιστοί κρατούσαμε χέρι με χέρι το δευτερόλεπτο να
μην φύγει άσκοπα από δίπλα μας ,
μια στο ταβάνι ,μια στο πάτωμα,

Ετσι για να λέμε

Του Χρήστου Νιάρου .
Μελβούρνη 2022.
Χωρίς ζώνες ασφαλείας ,
τα αχειροποίητα πεπρωμένα του χρόνου ,
πέρασαν από μπροστά μου με ιλιγγιώδη ταχύτητα ,
σε δρόμους που εκτελούνται έργα και υποσχέσεις δεν σταμάτησαν,
αυτό το θυμάμαι καλά,
ποιός οδηγούσε και το πως έγιναν αυτά και κείνα,
κανείς δεν το έμαθε με λεπτομέρεια ούτε και οι ειδήσεις των εφτά
το είπανε ,
ακόμη και στο αμφιλεγόμενο πορτοκαλί των φαναριών,
δεν δίσταζαν ,δεν κάνανε πίσω ούτε και στα χρώματα
, οι αποστάσεις τους ήτανε πολύ μηδαμινές .
Μικρά τα εμπόδια ,μεγάλες προσδοκίες και μεγάλωνε ο χρόνος
στις πλάτες μας ,
μια στο εγώ ,μια στο εσύ ,
ο πήχης της ενσυναίσθησης είχε πάει περίπατο και κοπάνα .
Από το παράθυρο της κουζίνας βλέποντας τα πράγματα σαν μύθο
ή
έτσι για να λέμε σιωπηλά τα μηνύματά τους ,
σε μια επανάληψη μαθήματος των πεπραγμένων ,
άρχιζε η αντίστροφη πορεία της αποδόμησης ,
όνειρα που ψάχνανε ίσκιο και φως λαβύρινθο διανύσανε και η
σιωπή τους είχε κωδικούς στο συναίσθημα .
Τα πεπρωμένα βγήκανε από το κάδρα τους και η σιγουριά τους ό,τι
έτσι γίνανε τα πράγματα ,
αχαρτογράφητα στα νερά της μνήμης ,
απόδωσαν ευθύνες και Ευχολόγια .
Από το καθρέφτη του διαδρόμου και στη νύχτα των ματιών μου ,
στο αφηρημένο τους ταξίδι άναψα το φως.
Δειλά δειλά
χάθηκαν και τα ίχνη τους ,
τα τόσα εφήμερα,
στο άγνωστο μιας ωριμότητας που έμοιαζε με λήθη ,
ξημέρωσε .

Σημεία των καιρών

Του Χρήστου Νιάρου
Μελβούρνη 2022
Την αθώα εκδοχή του απογεύματος εκεί που την έχουμε
εξοστρακίσει,
στην σιωπή φεριπείν που υπάρχει ανάμεσά μας μιας και όλα τα
έχουμε πεί .
Κρυφτήκαμε στο ηλιοβασίλεμα ,
κάναμε την δουλειά μας λες και αυτή είναι μόνο η ζωή,
βλέποντας και τα πουλιά στα δέντρα της αυλής να τσιμπολογούν
δυό ψίχουλα γίναμε έξω φρενών και τα διώξαμε .

Υπό την προϋπόθεση .
Του Χρήστου Νιάρου .
Οι Περσίδες δεν βγήκαν σήμερα στον ουρανό,
από τις χαραμάδες των παραθύρων η αίγλη τους δεν ξεμύτισε ,
όλα γινόνταν νύχτα με βήματα σημειωτόν και τροχάδην ο χρόνος
της ,
και η γειτονιά ήτανε ανάστατη ,
στο πόδι όλοι ,
κάτι περιμένανε να γίνει εκεί έξω.
Κάτι σαν παράβαση ή μύθος για να έχουμε να λέμε ,
σκιές του εαυτού μας ,
ο καθένας στο μπαλκόνι του ,
ο καθένας στον καναπέ του
,με μικρό εκρήξεις κάτι φωνές στο νεροχύτη μικρό και το σύμπαν
της τηλεόρασης ,
μα ποιός κρατάει το τηλεκτρολ είναι το μέγα ζητούμενο των
συζητήσεων .
Οι μικρές και μεγάλες Άρκτοι ,
δεν βγήκαν βόλτα σήμερα ,
ούτε τραγούδια ακούστηκαν στους ορόφους και στις σκάλες της
πολυκατοικίας ,
είχε πολύ ησυχία η νύχτα αυτή ,
λες και δεν υπήρχε κανείς να ακουμπάει σε τοίχους .
Εκ των πραγμάτων κάποια στιγμή μου φάνηκε ,
ότι είχανε μετακομίζει στο σύμπαν του γνώριμου πια παγκόσμιου
χωριού και κεί που περιμένανε φίλους ,
σκαλωσιές ανεβαίνανε ,
τοίχους αγκαλιάσανε μπας και τους φέξει κανά αστέρι ,
η νύχτα όμως τους διέγραψε αφού δεν ήταν καλοί συνομιλητές,ούτε
ενοίκιο πληρώνανε .
Ετσι ειπώθηκε ότι γίνανε τα πράγματα και αργότερα και στα
παραμύθια που κρέμονται στα μανταλάκια των περιπτέρων ,
ολοι μιλούσαν σιωπηλά για την ακρίβεια και τι κόσμος υπάρχει εκεί
έξω .
Που καιρός , που χρόνος για παρέα και ουρανό και για την διπλανή
πόρτα .

Χρόνια τώρα ,με ένα αλλά στο πάρκο.

Του Χρήστου Νιάρου
Μελβούρνη 2022.
Ανοιχτά του είμαι των ματιών σου ένα κύμα ωκεάνειο κάνει
μεροκάματο ,
πηγαινοέρχεται η συνήθεια του χρόνια τώρα ,
δίπλα δίπλα μας και η διαλεκτική του έρωτα που πάντα επιθυμεί το
καλύτερο για το ιδρώτα μας,
φτιάχνει όνειρα στα βότσαλα με αυτά που περπάτησες τις νύχτες
,δάχτυλα που
από το πολύ φόρτο εργασίας βρεθήκαμε και σε αυτή την εκδρομή,
στο πάρκο που ήτανε όλος μας ο κόσμος ουρανόσ ,
αγκαλιά και οι φυλλωσιές των δέντρων
μια εσύ και μια εγώ στα ρήματα τους κατοικούμε χρόνια τώρα,
ένας ακόμη ενεστώτας ψάχνει μέσο διαφυγής αλλά
για να μην πάει χαμένο αυτό το δειλινό και η γουλιά του κόκκινου
κρασιού στα χείλη ,
ας είναι και η τελευταία που μοιράζουμε αυτή την ώρα,
και έτσι ας φύγουμε από αυτή δοκιμασία της εκδρομής δικαιωμένοι
στην χαρά .